

ESGLÉSIA CATÒLICA

MOMENT EXTRAORDINARI DE PREGÀRIA EN TEMPS D'EPIDÈMIA PRESIDIT PEL SANT PARE FRANCESC

*Atri de la Basílica de Sant Pere
Divendres, 27 de març de 2020*

«Al capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres han cobert les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat apoderant de les nostres vides omplint tot d'un silenci que ensordeix i un buit desolador que paralitza tot al seu pas: es nota en l'aire, es sent en els gestos, es veu a les mirades. Estem espantats i perduts. Com als deixebles de l'Evangeli, ens ha sorprès una tempesta inesperada i furiosa.

Ens hem adonat que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-se mútuament. En aquesta barca, hi estem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoixa diuen: "ens enfonsem" (cf. v. 38), també nosaltres vam descobrir que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania a popa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Tot i l'enrenou i el bullici, dormia tranquil, confiat en el Pare -és l'única vegada en l'Evangeli que Jesús apareix dormint-. Després que el despertessin i que calmés el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (V. 40).

Tractem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però fixem-nos en com l'invoquen: «Mestre, ¿no et fa res que ens enfonsem?» (V. 38). *No t'importa*: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els prestava atenció. Entre nosaltres, en les nostres famílies, el que fa més mal és quan sentim dir: "És que no t'importo?". És una frase que fereix i desferma tempestes al cor. També haurà sacsejat Jesús, perquè a Ell l'importem més que a ningú. De fet, un cop invocat, salva als seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat el que alimenta, sosté i dóna força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa al descobert tots els intents d'encaixonar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquestes temptatives d'anestesiament amb aparents rutines "salvadores", incapaços d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres avis, privant-nos així de la immunitat necessària per fer front a l'adversitat.

Amb la tempesta, va caure el maquillatge d'aquests estereotips amb els quals disfressàvem els nostres egos sempre pretensiosos de voler aparentar; i va deixar al descobert, una

vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe? ». Senyor, aquesta tarda la vostra Paraula ens interpel·la es dirigeix a tots. En el nostre món, que Tu estimes més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobdiciosos de guanys, ens hem deixat absorbir pel material i trastornar per la pressa. No ens hem aturat davant les teves crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitats, et supliquem: "Desperta, Senyor".

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens fas una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida urgent: "Convertiu-vos", «torneu a mi de tot cor» (Jl 2,12). Ens crides a prendre aquest temps de prova com *un moment d'elecció*. No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el temps per triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres. I podem mirar a tants companys de viatge que són exemplars, però, davant la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i generoses entregues. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones comuns -normalment oblidades- que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim *show* però, sense cap dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants però tants altres que han comprès que ningú se salva sol. Davant el sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem la pregària sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no semblar pànic sinó coresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres infants, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar la crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant l'oració. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. La pregària i el servei silenciosos són les nostres armes vencedores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». El començament de la fe és saber que ens cal la salvació. No som autosuficients; tots sols ens enfonsem. Necessitem el Senyor com els antics mariners les estrelles. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Entreguem-li els nostres temors, perquè els venci. Com els deixebles, experimentarem que, amb Ell a bord, no naufraguem. Perquè aquesta és la força de Déu: convertir en alguna cosa bona tot el que ens passa, fins i tot allò dolent. Ell porta serenitat a les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida mai mor.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i a activar aquesta solidaritat i esperança capaç de donar solidesa, contenció i sentit a aquestes hores on tot sembla naufragar. El Senyor es desperta per despertar i revifar la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat guarits i abraçats perquè ningú ni res ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament en el que estem

patint la manca dels afectes i de les trobades, experimentant la manca de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al nostre costat. El Senyor ens interpel·la des de la seva Creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar a aquells que ens reclamen, a potenciar, reconèixer i incentivar la gràcia que ens habita. No apaguem la flama fumejant (cf. Is 42,3), que mai emmalalteix, i deixem que revifi l'esperança.

Abraçar la seva Creu és animar-se a abraçar totes les contrarietats del temps present, abandonant per un instant el nostre afany d'omnipotència i possessió per donar-li espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de suscitar. És animar-se a motivar espais on tots puguin sentir-se convocats i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat i de solidaritat. En la seva Creu hem estat salvats per allotjar l'esperança i deixar que sigui ella qui enforteixi i sostingui totes les mesures i camins possibles que ens ajudin a cuidar-nos i a tenir cura de l'altre. Abraçar el Senyor per abraçar l'esperança. Aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dóna esperança.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Estimats germans i germanes: Des d'aquest lloc, que narra la fe pètria de Pere, aquesta tarda m'agradaria confiar-vos a tots al Senyor, a través de la intercessió de la Verge, salut del seu poble, estrella del mar tempestuós. Des d'aquesta columnata que abraça Roma i el món, vindrà damunt vostre, com una abraçada consoladora, la benedicció de Déu. Senyor, beneeix el món, dóna salut als cossos i consola els cors. Ens demanes que no tinguem por. Però la nostra fe és feble i tenim por. Però tu, Senyor, no ens abandonis a mercè de la tempesta. Repeteixes de nou: «No tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, amb Pere, "descarreguem en tu tot el nostre aclaparament, perquè Tu ens tens cura" (cf. 1Pe 5,7).